

A close-up portrait of two young women with dark skin and short, curly hair. The woman on the right is looking directly at the camera with a neutral expression. She has a small, colorful tattoo on her left shoulder. The woman on the left is looking slightly to the side. She is wearing a green and white beaded necklace and a purple shawl. The background is a blurred, corrugated metal surface.

**SIMON &
SAMUEL**

Simon og Samuel er flygtninge i deres eget land

 DORTHE NIELSEN WILLIAM VEST-LILLESØE

Fra porten går grusvejen hen forbi skolen. Små børn leger, mens de voksne snakker, vasker tøj og laver mad. Solen bager fra en skyfri himmel. Efter skolen bliver vejen smallere. Husene er lavet af presenninger, tynde stolper og snor. De ligger helt tæt. Enkelte steder dukker en container op. Her bor der også mennesker. Vejen snor sig som en labyrint – det er nemt at fare vild. Nogle drenge kæmper med en tung trillebør med melsække. Der er ikke meget plads på den ujævne vej. En lille træbro forbinder to områder. Fire veje mødes og giver lidt ekstra plads. Her står vandpumpen, og nogle drenge bruger pladsen til at spille lidt fodbold.

Vi er i en stor flygtningelejr i udkanten af Sydsudans hovedstad Juba. Her har brødrene Simon på 11 år og Samuel på 15 år boet i snart tre år. De er flygtninge i deres eget land. Lejren er oprettet af FN og bliver beskyttet af hegn, pigtråd og soldater.

Brødrene bor hvert sit sted i lejren. De har samme far, men hver sin mor. "Men vi er alligevel sammen hver dag," fortæller Simon. "Vi mødes i skolen, og nogle gange spiller vi også fodbold." Samuel fortæller, at hele familien kom tilbage til Sydsudan for cirka tre år siden. De kom fra en flygtningelejr i Uganda. De var flygtet til Uganda på grund af krigen. De rejste tilbage, da Sydsudan var blevet selvstændigt. Men så kom borgerkrigen, og de havde ikke et sikkert sted at være. "Så vi bor stadig i en flygtningelejr," konstaterer han tørt.

Simons hverdag

Simon bor sammen med sin mor, to tanter og tre søskende. "Vi har selv bygget huset af presenninger. Der er ikke så meget plads, men det meste af tiden er vi også andre steder," siger han. De fleste dage hjælper han til derhjemme. Han henter vand og leder efter brænde. De dage, hvor der deles mad ud, sørger han også for at få det kørt hen til huset. "Min mor er en af dem, der fordeler maden. Hun er ansat til det. Det er heldigt, for der er ikke ret mange voksne i lejren, der har et arbejde," tilføjer han.

På alle hverdage går Simon i skole. Han går i 3. klasse. "Skolen er fin. Mit bedste fag er matematik. Men jeg kan også rigtig godt lide at læse." Når skoledagen er slut, går han rundt sammen med de andre drenge. "Der er ikke så meget at lave her," fortæller han. "Hvis vi kan finde en bold, spiller vi fodbold. Jeg er mest sammen med min bedste ven, Gat Wech, og min storebror og hans venner."

Simon og hans ven Gat Wech prøver at gøre killingerne tamme.

Simon står i døråbningen til containeren sammen med sin ven Daily.

Samuel bor i en container

“Jeg kan ikke helt huske, hvornår vi fik containerne,” siger Samuel. “Der er ret mørkt derinde, for der er ingen vinduer, men i regntiden er de bedre end teltene. Både vejene og teltene bliver oversvømmet, hvis det regner meget,” forklarer han.

Samuel er rigtig glad for skolen. “Hvis jeg ikke kunne gå i skole og lære noget, så ville her være endnu mere kedeligt,” siger han. Hans bedste fag er natur og teknologi. “Det er godt at lære noget om verden,” som han siger. Han fortæller, at både han og Simon gerne vil være læger. “Det er, fordi det næsten er umuligt at få hjælp, hvis man bliver syg.”

Ud over skolen går Samuel op i vennerne og fodbold. “Jeg er vild med fodbold. Mit yndlingshold er Barcelona. Hvis der er strøm nok, og nogle har et fjernsyn, der virker, så ser vi fodbold. Og vi spiller så tit, vi kan.” Samuel rejser sig og går ind i containeren. Han kommer ud igen med et par flotte blå fodboldstøvler. Hans

Drengenes lærer hedder Duop Koay Luak. Han fortæller, at alle lærerne på skolerne selv er flygtninge.

smil når næsten helt op til ørerne. "Se lige her! De er helt nye – jeg har fået dem af min far. Det er det bedste, jeg ejer," griner han.

Vi vil blive i Sydsudan

Drengene er enige om, at de ikke vil tilbage til Uganda. "Vi vil blive her i Sydsudan – allerhelst vil vi bo i Malakal. Vi kender folk, som bor der." Malakal er en stor by, der ligger i den nordlige del af landet – tæt ved Nilen og grænsen til Sudan.

"Men det vigtigste er at komme væk fra lejren," fastslår Samuel. "Jeg vil gerne gå i skole og have en uddannelse, så jeg kan tage mig af min familie." Han tøver lidt, inden han fortsætter. "Men min største drøm er at bo i mit eget hus, et sted hvor jeg kan gå frit omkring, mens der er fred i vores land."

På hjemmesiden kan du få mere at vide om flygtningelejre. I filmen viser Samuel og Simon jer rundt, så I kan se lejren, skolen og deres hjem.

**HELEVERDENISKOLE.DK/
SIMON-OG-SAMUEL**

